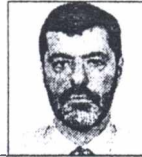

Ποιος υπονομεύει συστηματικά τον κ. Παπανδρέου;

Tην ανάκληση της «τροπολογίας Πάχτα» δεν την προκάλεσε ούτε η αντιπολίτευση ούτε ο Τύπος. Μπορεί να την καταψήφισε η αντιπολίτευση, μπορεί να την αποδοκίμασε (στα ψιλά) ο Τύπος την επόμενη μέρα, αλλά ήταν η ανακοίνωση ανάκλησής της από τον υπουργό κ. Χριστοδουλάκη που πυροδότησε το θέμα, προκάλεσε την παραιτήση Πάχτα, την απομάκρυνση των 9 βουλευτών από τους εκλογικούς συνδυασμούς και την αντιστροφή του κλίματος σε βάρος του ΠΑΣΟΚ.

Ο κ. Χριστοδουλάκης δεν ενήργησε μόνος του. Πριν προβεί στην ανακοίνωση ανάκλησής της τροπολογίας συνεννοήθηκε με τον κ. Κοσμίδη, με την κ. Βάσω Παπανδρέου και με τον κ. Σημίτη. Όλοι τους είχαν απόλυτη αίσθηση τι κάνουν και τι πρόκειται να συμβεί. Γνώριζαν σαφώς ότι πυροδοτούσαν μια μείζονα κρίση, ότι θα αναγκαζόταν ο κ. Παπανδρέου να «αντιδράσει δυναμικά» και ότι η όλη υπόθεση θα στοίχιζε στη δυναμική του νέου αρχηγού. Αν ο κ. Σημίτης ήθελε όντως να νικήσει το ΠΑΣΟΚ στις επόμενες εκλογές, πρώτον, δεν θα εγκατέλειπε την αρχηγία τον Ιανουάριο, θα την εγκατέλειπε ωρύτερα – ήδη από τα τέλη Νοεμβρίου. Και θα παρέδιδε

στον κ. Παπανδρέου, όχι μόνο την αρχηγία του ΠΑΣΟΚ, αλλά και την πρωθυπουργία. Και δεν θα εξήγγελλε εκλογές για τις αρχές Μαρτίου, αλλά για τις αρχές Μαΐου, εξαντλώντας όλες τις κοινοβουλευτικές προθεσμίες, ώστε ο κ. Παπανδρέου να έχει στη διάθεσή του χρόνο και εξουσία για να επιτύχει αλλαγή του κλίματος. Ο κ. Σημίτης, όμως, δεν έδωσε στον διάδοχό του ούτε την κυβερνητική

Άρθρο του
Χρυσάνθου Λαζαρίδη
Δημοσιογράφος, οικονομολόγος

εξουσία ούτε τον απαραίτητο χρόνο για να αποτολμήσει αλλαγές που θα μπορούσαν να αλλάξουν το κλίμα.

Κι όταν, παρ' όλα αυτά, έδειξε να δημιουργείται κάποια – έστω και πρόσκαιρη – δυναμική υπέρ του κ. Γιώργου Παπανδρέου, φρόντισε να προκαλέσει μια κρίση σε βάρος του ΠΑΣΟΚ (με την τροπολογία Πάχτα), που τίναξε στον αέρα όλη την επικοινωνιακή στρατηγική του νέου αρχηγού.

Φαίνεται ότι έχει αρχίσει μια διαδικασία πώλησης μέσα στο ΠΑΣΟΚ, που πηγαίνει πολύ βαθύτερα από τη συνηθισμένη «γκρίνια» που φέρνει η «μίζερια» της επερχόμενης ήττας. Τα εξωθεσμικά κέντρα που χρησιμοποίησαν το ΠΑΣΟΚ για να εξυπηρετήσουν τις επιδιώξεις τους προωθούν μείζονα αναδιάταξη της πολιτικής σκηνής:

Αρχής γενομένης από τη «μετάλλαξη» του ΠΑΣΟΚ (που έχει αρχίσει εδώ και χρόνια), στη συνέχεια με μεθοδευση ήττας του ΠΑΣΟΚ (που προωθείται σήμερα) και διάσπασής του (που κυφορείται από τώρα, για να ολοκληρωθεί μετά τις ευρωεκλογές) και με τελική επιδίωξη – πιθανότατα – τη μετεκλογική πώληση μέσα στην ίδια τη Νέα Δημοκρατία. Οποτε ένα τμήμα του ΠΑΣΟΚ κι ένα τμήμα της Νέας Δημοκρατίας να συγκλίνουν μεταξύ τους, δημιουργώντας ένα ισχυρό πόλο εξουσίας και θρυμματίζοντας το υπόλοιπο ΠΑΣΟΚ και την υπόλοιπη Νέα Δημοκρατία σε μικρά κόμματα με περιθωριακή εκπροσώπηση. Το αν αυτό το νέο κόμμα θα έχει προσανατολισμό προς τις Βρυξέλλες ή την Ουάσιγκτον εξαρτάται από το ποιος θα κερδίσει τη μάχη μέσα στο ίδιο το πιτημένο ΠΑΣΟΚ μετεκλογικά. Και για όποιον δεν «έπιασε το υπονοούμενο», ήδη οι νεοφιλελεύθεροι προ-

σανατολίζονται προς τον κ. Γιώργο Παπανδρέου. Οχι, βέβαια, γιατί «μαγεύτηκαν» από τον πολιτικό του λόγο, αλλά διότι προωθούν μια ατλαντική συσπείρωση γύρω από τον πιο φιλοαμερικανό Έλληνα πολιτικό. Και δεν είναι κακό, ασφαλώς, να είναι κανείς φιλοαμερικανός – ούτε φιλοευρωπαίος, άλλωστε.

Το κακό είναι να πολιτεύεται ως εκπρόσωπος ξένων συμφερόντων στην Ελλάδα. Ενώ ουσιώδης προϋπόθεση της δημοκρατίας είναι το ακριβώς αντίθετο: να πολιτεύονται οι ηγέτες μας ως εκπρόσωποι της Ελλάδας στο εξωτερικό. Το ζητούμενο δεν είναι πλέον η νίκη της Νέας Δημοκρατίας – αυτή μάλλον θα επιτευχθεί, όχι χωρίς κόπο, αλλά ίσως και με αξιοσημείωτη διαφορά. Το ζητούμενο είναι να ανατραπούν τα σχέδια μετεκλογικής της υπονόμησης και μετάλλαξης όλου του πολιτικού σκηνικού. Η εκπροσώπηση μιας σύγχρονης δημοκρατικής κοινωνίας δεν πρέπει ούτε να απομονώνεται από τις ξένες επιρροές ούτε να υποτάσσεται σε αυτές. Πρέπει να ισορροπεί ανάμεσά τους – όχι να διχάζεται εξαιτίας τους. Ο βαθμός ανεξαρτησίας της εθνικής μας εκπροσώπησης από τις ανταγωνιστικές ξένες επιρροές είναι ευθέως ανάλογος με την ανθεκτικότητα, την ποιότητα και την υγεία της δημοκρατίας μας.